

- 5) czy włoska opłata koncesyjna prowadząc do podwyższenia kosztów podmiotów korzystających z usług telefonii komórkowej, które zawierają abonament nie zniechęca do dostępu na rynek włoski uniemożliwiając, na szkodę konsumentom i z naruszeniem zasad zawartych w dyrektywie 2002/21/WE, stworzenie konkurencji na rynku?
- 6) czy włoska opłata koncesyjna narusza zasadę ustanowioną w art. 25 traktatu, zgodnie z którą „[c]ła przywozowe i wywozowe lub opłaty o skutku równoważnym są zakazane między państwami członkowskimi. Zakaz ten stosuje się również do ceł o charakterze fiskalnym”?
- 3) Czy wykładni art. 308a-308c RWWKC oraz odpowiednich przepisów porozumienia należy dokonywać w ten sposób, że oznaczają one, iż w takim przypadku jak rozpatrywany w niniejszej sprawie państwo członkowskie powinno było zwrócić się wcześniej do Komisji o zawieszenie rzeczzonego kontyngentu taryfowego w celu zapewnienia równego i niedyskryminacyjnego traktowania włoskich importerów w porównaniu z importerami z innych państw członkowskich?
- 4) Czy wykluczenie spółki Bolton s.p.a., o którym Komisja zdecydowała w piśmie TAXUD, jest środkiem podjętym zgodnie z art. 308a-308c RWWKC oraz z odpowiednimi przepisami porozumienia administracyjnego o kontyngentach taryfowych przyjętego przez Komitet Kodeksu Celnego (TAXUD/3439/2006-rev.1-IT) a zatem zgodne z prawem?

(¹) Dz. U. L 108, s. 21.

(²) Dz. U. L 108, s. 33.

(³) Dz. U. L 249, s. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Alessandria (Włochy) w dniu 1 grudnia 2009 r. — Bolton Alimentari SpA przeciwko Agenzia Dogane Ufficio delle Dogane di Alessandria

(Sprawa C-494/09)

(2010/C 24/76)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione Tributaria Provinciale di Alessandria.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bolton Alimentari SpA.

Strona pozwana: Agenzia Dogane Ufficio delle Dogane di Alessandria.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 239 WKC należy dokonywać w ten sposób, że oznacza on, iż w takim przypadku jak rozpatrywany w niniejszej sprawie, gdy państwo członkowskie stoi na stanowisku, że Komisja Europejska nie dopuściła się nieprawidłowości i nie wystąpiła żadna ze wskazanych w art. 905 ust. 1 RWWKC sytuacji, państwo to może jednostronnie rozstrzygnąć w przedmiocie żądania zwrotu należności dłużnikowi w rozumieniu art. 899 ust. 2 RWWKC?
- 2) Jeśli odpowiedź na powyższe pytanie jest twierdząca, to czy sformułowanie „wyjątkowa sytuacja” zawarte w przywołanym powyżej art. 239 WKC może dotyczyć wykluczenia importera wspólnotowego z kontyngentu taryfowego, którego otwarcie przypada na niedzielę, z tego powodu, że urzędy celne tego państwa członkowskiego są nieczynne w niedzielę?

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2009 r. (faks z dnia 30 listopada 2009 r.) — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-496/09)

(2010/C 24/77)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: L. Pignataro i E. Righini, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich środków niezbędnych dla zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie C-99/02 dotyczącego odzyskania od beneficjentów pomocy w rozumieniu decyzji Komisji 2000/128/WE (¹) z dnia 11 maja 1999 r. w sprawie systemu pomocy przyznanej przez Włochy w zakresie działań wspierających zatrudnienie, uznanych przez Trybunał za bezprawne i niezgodne ze wspólnym rynkiem, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy rzeczony decyzji i art. 228 ust. 1 WE,
- nałożenie na Republikę Włoską dziennej kary pieniężnej w wysokości 285 696 EUR wypłacanej Komisji za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku w sprawie C-99/02 dotyczącego decyzji 2000/128/WE od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-99/02,

— nałożenie na Republikę Włoską ryczałtu wypłacanego Komisji w wysokości dziennej kwoty 31 744 EUR pomnożonej przez ilość dni trwania naruszenia od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie w odniesieniu do decyzji 2000/128/WE,

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoska nie podjęła środków niezbędnych do odzyskania pomocy uznanej na mocy decyzji Komisji za bezprawną i niezgodną ze wspólnym rynkiem w zakresie w jakim odzyskała jedynie kwotę 52 088 600,60 EUR z łącznej kwoty podlegającej odzyskaniu w wysokości 281 525 686,79 EUR. Republika Włoska przyznaje, że powinna jeszcze odzyskać kwotę w wysokości 229 437 086,19 EUR. Państwo to nie podjęło zatem, wszystkich środków niezbędnych do zastosowania się do decyzji jak wskazano w wyroku w sprawie C-99/02.

(¹) Dz.U. L 42, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-508/09)

(2010/C 24/78)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Zadra i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że ze względu na to iż region Sardynii przyjął i stosuje uregulowanie dotyczące zatwierdzania odstępstw od systemu ochrony dzikiego ptactwa, które narusza warunki określone w art. 9 dyrektywy 79/409/EWG (¹), Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z tego artykułu;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że uregulowanie przyjęte w regionie Sardynii jest niezgodne z wymogami określonymi w art. 9 dyrektywy 79/409/EWG.

Ustawa regionalna nr 2 z dnia 13 lutego 2004 r., która reguluje polowania na zasadzie odstępstwa, i dekrety 3/V z 2004 r. oraz 8/IV z 2006 r. przyjęte na podstawie tej ustawy, nie odpowiadają wymogom określonym w art. 9 dyrektywy, w zakresie w jakim:

— czasami zasięga się opinii organu naukowego, która jednak nie jest przestrzegana, jeżeli jest negatywna, a czasami nie wymaga się jej wcale;

— brak w nich odpowiedniego uzasadnienia (odnośnie do walorów chronionych poprzez polowania na zasadzie odstępstwa, niezbadania innych rozwiązań ani prawdopodobnych oczekiwanych rezultatów);

— brak w nich odpowiedniego systemu kontroli, który pozwoliłby sprawdzić, czy warunki, którym poddane jest odstępstwo, są przestrzegane, oraz zareagować w odpowiednim czasie;

— warunki, o których mowa w art. 9 ust. 2 dyrektywy, nie są przewidziane w ustawie i w konsekwencji nie są wymieniane w aktach wprowadzających odstępstwo.

Ustawa nr 2 z dnia 13 lutego 2004 r. została zmieniona ustawą regionalną nr 4 z dnia 11 maja 2006 r. Pomimo zmian ustawa nr 2 z dnia 13 lutego 2004 r., jak również dekret nr 2225/DecA/3 z dnia 30 stycznia 2009 r., przyjęty na podstawie wspomnianej ustawy, nie odpowiadają wymogom art. 9 dyrektywy, w zakresie w jakim:

— wprowadzenie obowiązku konsultacji z organem naukowym nie zapobiega przyjmowaniu aktów wprowadzających odstępstwo bez uzasadnienia ani przyjmowaniu takich aktów nawet bez opinii organu naukowego;

— ustawa regionalna 2/2004 ze zmianami nadal nie przewiduje, by indywidualne akty wprowadzające odstępstwa wymieniały warunki, o których mowa w art. 9 ust. 2 dyrektywy 79/409 (również dekret 2225 jest wadliwy pod tym względem).

(¹) Dyrektywa Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochronny dzikiego ptactwa (Dz.U. L 103, s. 1)